

**Απόφασις Κ24/2008 τοῦ Πρωτοδικείου τῆς Κῶ,
μέ τήν ὁποίαν ἀπορρίπτεται ἡ καθαίρεσις ὡς ἀνυπόστατος
καί μηδέποτε γενομένη.**

Ἡ ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου εἶναι πολυσέλιδος· ἐξ αὐ-
τῆς δημοσιεύομεν τά κυριώτερα σημεῖα ὡς κάτωθι:

α) «... Επομένως, δεν προκύπτει η τήρηση των αναγκαίων, κατά τούς Κανόνες της Εκκλησίας, διαδικαστικών προϋποθέσεων επιβολής της ποινής της καθαίρεσης στον Μητροπολίτη Καλλίνικο, γι' αυτό και η ως άνω απόφαση της Ιεράς Συνόδου των ΓΟΧ, μή ληφθείσα κατά τους ανωτέρω Κανόνες, δέν είναι ἐγκυρη, ἀλλ' ἀνυπόστατη και οὐδέν ἐννομο ἀποτέλεσμα παράγει, ο φερόμενος δε ως καθαηρεθείς δι' αὐτῆς ως άνω Μητροπολίτης διατηρεῖ τόν τίτλο του και δικαιούται να συμμετάσχει στην Ιερά Σύνοδο. Η καθαίρεση του Μητροπολίτη Καλλίνικου εκ της αρχιεροσύνης του δεν είναι σύμφωνη προς τους Ιερούς Κανόνες και ως εκ τούτου θεωρεῖται ως οὐδέποτε γενομένη, αὐτός δε φέ-
ρων την ιδιότητα του ιερέα, της οποίας δεν εξέπεσε, νομίμως ασκεί τα πνευματικά, λειτουργικά και εν γένει διαχειριστικά του καθήκοντα. Επομένως, δεν προκύπτει θέμα ἀνυπόστατου του μυστηρίου της βάπτισης της ανήλικης θυγατέρας των αιτούντων Παρασκευῆς Πατσάλη του Κωνσταντίνου και της Ἀννας, που τέλεσε ο Μητροπολίτης των ΓΟΧ στη Δωδεκανήσο Καλλίνικος και να κωλύεται ἐξ αὐτοῦ του λόγου η εγγραφή του εν λόγω γεγονότος στα οικιακά ληξιαρχικά βιβλία».

β) Η Ελληνική Πολιτεία αναγνωρίζει τη θρησκευτική ιδιότητα των κληρικών και μοναχών των Γ.Ο.Χ. και επεκτείνει και σ' αὐτούς ορισμένες διευκολύνσεις, τις οποίες παρέχει στους ἀντίστοιχους κληρικούς και μοναχούς της Ε.Ε. Ἐτσι, επεξέτεινε και σ' αὐτούς την ἀπαλλαγὴ ἀπὸ την υποχρέωση στρατεύσεως (άρθρο 6 § 1 γ' Ν 1763/1988, ΣτΕ 494/1997 ὁ.π.) και την ιατροφαρμακευτική περίθαλψη...».

Τό σχόλιόν μας

Τήν ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου, ἐδημοσίευσε ὁ ἔντυπος καί ἠλεκτρονικός τύπος τῆς ἐφημ. «Ἀργώ» τῆς Καλύμνου καί ἡ «Νησιώτικη Διαδρομή».

Ἡ Ἱερά Μητρόπολις Γ.Ο.Χ. Δωδεκανήσου, ἡ Ἱερά Μονή τῆς Ἀγίας Τριάδος Πυθαρίου Καλύμνου, ἡ Ἱ. Μονή Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Μεσοβούνου Καλύμνου, οἱ Ρόδιοι Γ.Ο.Χ., οἱ Γ.Ο.Χ. τῆς Κῶ, ἀλλά καί τῆς Λέρου, εὐχαριστοῦν τήν δικηγόρον κ. Νομική Κυπραίου, ἡ ὁποία ἀπὸ μόνῃ της προσεφέρθη νά βοηθήσῃ τόν Μητροπολίτην Δωδεκανήσου κ. Καλλίνικον, χωρίς μάλιστα καμμία ἀμοιβή, πληροφορηθεῖσα ἀπὸ τὰς ἀδελφάς τῆς Μονῆς, τήν ἀδικον καθαίρεσίν του. Πράγματι ὁ Κύριος τήν ἐφώτισεν, διότι οἱ ἄλλοι δικηγόροι ἀπὸ τήν Κάλυμνον, τήν Κῶ, ἀλλά καί τήν Ρόδον, δέν ἤθελον νά ἀναλάβουν τήν ὑπόθεσιν, διότι ὡς μᾶς ἐδήλωσαν, δέν γνωρίζουν ἐπαρκῶς τό ἐκκλησιαστικόν Δίκαιον, ἀλλά καί εἰδικώτερον τό καθε-

στώς της Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Εὐγελοιπὸν εἰς τὴν κ. Νομική Κυπραίῳ διὰ τὸ κατόρθωμά της καὶ θά ἔχη καὶ τὸν ἀνάλογον μισθὸν ἀπὸ τὸν Δίκαιον μισθαποδότην Κύριον, ὁ ὁποῖος ἀνταμείβει ἀκόμη καὶ διὰ ἓνα ποτήριον ψυχροῦ ὕδατος.

Καὶ ἀντιθέτως, ὅσοι ἠγαντιώθησαν εἰς αὐτὴν τὴν καταχώρισιν τοῦ μυστηρίου τῆς βαπτίσεως, θά ἔχουν καὶ αὐτοὶ τὸν ἀνάλογον μισθὸν τῆς ἀδικίας των.

Ὅμως, ὁ μέγας ἐνοχος, ὅλης αὐτῆς τῆς τραγωδίας, εἶναι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῶν Γ.Ο.Χ. κ. Χρυσόστομος· αὐτὸς φταίει δι' ὅλα. Αὐτὸς θάλογοδοτήσῃ ἐνώπιον τοῦ δικαιοκρίτου Κριτοῦ, διότι σέρνονται οἱ ἐπίσκοποι εἰς τὰ δικαστήρια καὶ ἐκθέτουν τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. διὰ «μηδεμίας αἰτίας ὑπάρχουσας», ὡς ὁ ἴδιος ἀναφέρει εἰς τὴν πρὸς ἡμᾶς ἐπιστολήν του.

Βεβαίως δὲν εἶναι ἅμιοιροι εὐθυνῶν καὶ οἱ ἄλλοι συνοδικοί ἐπίσκοποι, οἱ ὁποῖοι ἀφήνουν νὰ ἐξελίσσωνται τὰ πράγματα τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὸ χειρότερον. Ὁ κάθε συνειδητὸς ἐπίσκοπος ὀφείλει νὰ ἐνεργῇ πρὸς τὸ συμφέρον τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὄχι πρὸς τὸν ἐξευτελισμὸν της. Διότι περὶ ἐξευτελισμοῦ πρόκειται, ὅταν δικαιώνεται ἓνας ἐπίσκοπος καὶ καταδικάζεται ὅλη ἡ Σύνοδος, καθὼς κατὰ τὴν ἀκροαματικὴν διαδικασίαν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Δικαστηρίου, ἀπεδείξαμεν ὅτι ἡ σύνοδος τῶν Χρυσοστομικῶν, εἶναι Σύνοδος ΣΥΚΟΦΑΝΤΩΝ, ΠΛΑΣΤΟΓΡΑΦΩΝ καὶ ΚΑΚΟΔΟΞΩΝ, εἶναι Σύνοδος αἰρετικῶν (βλέπε «Ἀνοικτὴ Ἐπιστολή πρὸς τοὺς Πανεπιστημιακοὺς Καθηγητάς»).

Τὸ συμπέρασμα εἶναι ὅτι «πῆγαν γιὰ μαλλί καὶ βγήκαν κουρεμένοι», αὐτὸ κατέγραψε ἡ ἱστορία. Ἀντὶ νὰ καταφέρωνται ἐναντίον τῶν οἰκουμενιστῶν καὶ τῶν μασόνων καὶ κατὰ τοῦ σφραγίσματος «bare code system» καταφέρονται ἐναντίον ἡμῶν, ἐπειδὴ τοὺς λέγομεν τὴν Ἀλήθειαν νὰ ὀρθοφρονοῦν.

Πενθεὶ λοιπὸν ὁλόκληρος ἡ σύνοδος τῶν Γ.Ο.Χ. τοῦ κ. Χρυσοστόμου Κιούση. Πενθεὶ καὶ ὁ «ταχυδρόμος» των ὁ κ. Φώτιος Μανδάλης, ἔχει ΜΕΓΑΛΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ, κλαίει καὶ ὀδύρεται στεναγμοῖς ἀλαλήτοις, τρίζοντας τὰ δόντια του, διὰ μίαν νέαν ἐπίθεσιν ἐναντίον μου. Βεβαίως ἀκολουθεῖ καὶ ὁ κ. Ἰω. Μακρυλλός, διότι ὅπως μᾶς ἐδήλωσε ἡ δικηγόρος μας, ἡ κ. Νομική Κυπραίῳ, ὅταν τοῦ προσεκόμισε τὴν ἀπόφασιν τοῦ Δικαστηρίου, τῆς ἐδήλωσε ὅτι, ἡ ἀπόφασις αὐτή, ἀφορᾷ μόνον αὐτὴν τὴν βάπτισιν καὶ ὄχι ἄλλας. Ἀμέσως ἔλαβε καὶ τὴν δέουσαν ἀπάντησιν: «Πρόσεχε τοῦ εἶπε θὰ σέ πᾶω ἐπὶ ἀντιποίησει Ἀρχῆς», καταπίνοντας τὴν γλῶσσαν του. Ὁ διάβολος ἔχασε τὸ παιχνίδι του, νὰ μὴν καταχωρίζωνται τὰ μυστήρια τοῦ Σεβ/του κ. Καλλινίκου, εἰς τὸ Ληξιαρχεῖον τῆς Καλύμνου. **Τέλος καὶ τῷ Θεῷ δόξα.**

Ὅλγα περὶ τῆς Ὁρθόδοξου εἰκόνης τῆς Ἁγίας Τριάδος ἀπορρέοντα ἐκ τοῦ δογματικοῦ ἀναιρετικοῦ κειμένου κατὰ τοῦ κ. Ἰ. Ζηζιούλα.

Ὅσοι ἀπορρίπτουν τὴν προσκύνησιν τῆς ὀρθόδοξου εἰκόνης τῆς Ἁγίας Τριάδος, μέ τὸν Πατέρα, τὸν Υἱὸν καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα καὶ δέχονται μόνον τὴν Φιλοξενίαν τοῦ Ἀβραάμ μέ τοὺς τρεῖς Ἀγγέλους, ἔχουν πρόβλημα Ὁρθοδοξίας.

Εἰς μὲν τὴν πρώτην καὶ τὰ τρία Πρόσωπα εἶναι διαφορετικά. Ξεχωρίζει ὁ Πατὴρ ὡς πρεσβύτερος, ὁ Αἴτιος, καὶ ἡ Πηγὴ τῆς Θεότητος, ὁ μόνος ἔχων τὸ ἰδίωμα τοῦ γεννᾶν καὶ τοῦ ἐκπορεύειν. Ὁ Υἱὸς νεώτερος ὡς μονογενὴς καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ὡσεὶ Περιστέρα, ὡς ἐφανερῶθη εἰς τὴν Βάπτισιν. Ἡ φύσις καὶ τῶν τριῶν Προσώπων εἶναι κοινὴ καὶ ὁμοία ἂν καὶ διαφορετικὰ τὰ Θ. Πρόσωπα, καὶ δὲν εἰκονίζεται.

Ἐν ἀντιθέσει, εἰς τὴν δευτέραν καὶ τὰ τρία Πρόσωπα εἶναι νέοι Ἀγγέλοι, δὲν ὑπάρχει ὁ παλαιὸς τῶν ἡμερῶν. Ἡ δὲ φύσις τῶν Ἀγγέλων εἶναι ξένη ὡς πρὸς τὸ γεννᾶν, ἔτσι ὥστε νὰ ἔχη ὁ Εἷς ἐξ αὐτῶν Υἱόν, καὶ μάλιστα μονογενῆ. Ἐπίσης οἱ τρεῖς Ἀγγέλοι εἶναι ὅμοιοι, δηλαδή δὲν ὑπάρχει ἡ διαφορετικότης τῶν Θ. Προσώπων, ὅπως ἄλλος ὁ Πατὴρ, ἄλλος ὁ Υἱὸς καὶ ἄλλο τὸ Ἅγιον Πνεῦμα. Ἀκόμη εἰς τὴν Φιλοξενίαν, ἦσαν τρεῖς Ἄνδρες καὶ ὄχι τρεῖς Ἀγγέλοι. Καὶ νὰ συντρώγουν δὲν εἶναι ἴδιον τοῦ Θεοῦ Πατρὸς. Ἡ δὲ οὐσία τῶν Ἀγγέλων εἶναι κτιστὴ, τοῦ Θεοῦ ὅμως εἶναι ἄκτιστος.

Παρά ταῦτα, ἡμεῖς ἀποδεχόμεθα τὴν Φιλοξενίαν ὡς ὀρθόδοξον ἀπεικόνισιν καὶ τὴν προσκυνοῦμεν χωρὶς κανένα πρόβλημα. Ὅμως θὰ κολασθοῦν ὅσοι ἐξ αἰτίας τῶν εἰκόνων, σκανδαλίζουν καὶ χωρίζουν τὸν λαόν.

Ἐπειδὴ ἡ λέξις Πατὴρ χρησιμοποιεῖται ἀπὸ τὴν Ἁγία Γραφή προκειμένου νὰ φανερῶσθαι ὁ Θεὸς εἰς ἡμᾶς τὰ περὶ τῆς θεότητός Του, συνεπῶς ἡ ἀπεικόνισις τοῦ Πατρὸς ὡς ἀνθρώπου δὲν προσκρούει εἰς τὸ δόγμα. Οὕτω καὶ ἡ Γραφή χρησιμοποιεῖ τὸ χωρίον «ἐκ γαστρὸς πρὸ Ἑωσφόρου ἐγέννησά σε...» διὰ νὰ φανερῶσθαι τὴν γνησιότητα τῆς σχέσεως τοῦ Υἱοῦ πρὸς τὸν Πατέρα, ἀλλὰ καὶ τὴν ὁμοουσιότητα πρὸς Αὐτόν. Ἄλλ' οὔτε καὶ εἰς τὴν Φιλοξενίαν ἀπεικονίζεται ἡ φύσις τοῦ Θεοῦ.

Στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν πανήγυριν τοῦ ἁγίου Σεραφεῖμ τοῦ Σαρῶφ, εἰς τὸ οἰκογενειακὸ ἐκκλησάκι τοῦ κ. Μιχ. Βούρου, εἰς τὴν περιοχὴν Ἀλέξης τοῦ Ἐμποριοῦ Καλύμνου.

Β', Ἀνοικτῇ ἐπιστολῇ πρὸς τοὺς πανεπιστημιακοὺς καθηγίας θεολόγους περὶ τῆς ἁγίας Τριάδος.

Εἰς τὸ προηγούμενο τεύχος τοῦ περιοδικοῦ μας, τὸ «δόγμα» Ρωμανίδη: «περὶ τῶν κοινῶν καὶ τῶν ἀκοινωνήτων τῆς ἁγίας Τριάδος», ἦτοι ἀκοινωνήτα τὰ Θεῖα Πρόσωπα, ἀπεδείχθη ὅτι δὲν ἀπορρέει ἀπὸ κανένα ἀγιογραφικὸ ἢ ἀγιοπατερικὸ κείμενο, καὶ ὡς ἐκ τούτου συνιστᾷ αἵρεσιν. Τὰ Θεῖα Πρόσωπα εἶναι κοινωνᾶ μεταξύ των.

Εἶχομεν γράψαι ἀκόμη ὅτι εἶναι δογματικὸ ἀλλὰ καὶ νοητικὸ πρόβλημα, ὁ χωρισμὸς τοῦ Προσώπου ἐκ τῆς οὐσίας, διότι ἀνούσιον Πρόσωπον, εἶναι ἀνύπαρκτον, εἶναι φάντασμα, «Τριάδα ὁμοούσιον καὶ ἀχώριστον» ψάλλει ἡ Ἐκκλησία.

Προφανῶς, ὁ χωρισμὸς αὐτὸς προῆλθε ἐξ αἰτίας ἐνός ἄλλου πανεπιστημιακοῦ καθηγητοῦ, τοῦ κ. Ἰω. Ζηζιούλα, ἐπισκόπου τοῦ Πατριαρχείου τῆς Κων/πόλεως, ὁ ὁποῖος εἶναι πηγὴ πολλῶν κακοδοξιῶν καὶ αἱρέσεων, ὡς θὰ ἐξηγήσωμεν κατωτέρω, ἀλλὰ καὶ προσεχῶς. Καὶ αὐτός, ἀπὸ μίαν λανθασμένην κατανόησιν, μίας ἄλλης προτάσεως τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου: «ὥσπερ γάρ τῆς ἰδίας ὑποστάσεως ἐστὶ θελητής», τὴν ὁποίαν κατανοῶντάς την ἐσφαλμένως γράφει:

«Δεν σημαίνει λοιπὸν τὸ ὅτι εἶναι ἐκ τῆς οὐσίας τοῦ Πατρός, ὅτι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ εἶναι κατ' ἀνάγκην Υἱός. Βάσει αὐτῆς τῆς ἀρχῆς που ὑπάρχει ἤδη στον Μ. Ἀθανάσιο, οἱ Καππαδόκες προχωροῦν στις λεπτές αὐτές διακρίσεις: στη διάκριση τῆς αιτιότητας, ὅτι αἴτιος τοῦ Υἱοῦ εἶναι ὁ Πατὴρ ἐφ' ὅσον **Αὐτός ο ἴδιος εἶναι ὁ θέλων-ὁ θελητής-τῆς ἰδίας Αὐτοῦ υποστάσεως**».

Ἐξ αὐτῆς ἐδημιούργησε κακὸ δόξον δογματικὴν θεολογίαν περὶ τῆς ἁγίας Τριάδος, ἀποσπῶντας μάλιστα καὶ τὰ κάτωθι ἐγκώμια.

Τοῦ κ. Ἰ. Κορναράκη: «Ὁ καθηγητὴς Χρῆστος Γιανναράς στο βιβλίον του «Ὁρθόδοξια καὶ Δύση στὴ νεώτερη Ελλάδα» (ἐκδόσεις «Δόμος», 3η ἐπανατύπωση 1999), ἰσχυρίζεται ὅτι, τὸ συγγραφικὸ ἔργο τοῦ Ζηζιούλα καὶ κυρίως οἱ θεολογικὲς του διασαφήσεις, σὲ κύρια θέματα τῆς ὀρθόδοξης θεολογίας, τὸν οδήγησαν στο ἐπίτευγμα τῆς ἐπαναδιατυπώσεως τῆς ὅλης Θεολογίας, «ὅπως οδήγησε σὲ ἀνάλογη ἐπαναδιατύπωση τὸν Γρηγόριο Παλαμά ἢ διασάφηση τῆς διάκρισης Οὐσίας καὶ Ἐνεργειῶν ἢ τὸν Μάξιμο τὸν ὁμολογητὴ ἢ διασάφηση τῶν δύο θελημάτων στο Χριστό. Δὲν θὰ ἦταν λοιπὸν υπερβολὴ νὰ ἀναγνωρίσει κανεὶς στὸν Ζηζιούλα μίαν θεολογικὴ σύνθεση, ἀνάλογη με τὶς καθοριστικὲς τῆς ὀρθόδοξης αυτοσυνειδησίας συνθέσεις τῆς ἐποχῆς τῶν Πατέρων. Αὐτὸ τὸ ἐπίτευγμα ἀναδείχνει τὸν Ζηζιούλα ὡς τὸν σημαντικότερο ὀρθόδοξο θεολόγο

τῆς μετὰ τὸν Γρηγόριο Παλαμά ἐκκλησιαστικῆς περιόδου» (σ. 461)! (Ὁ κ. Κορναράκης ἀφήνει τὸν ἀναγνώστη νὰ κρίνῃ. βλ. Ἰστοσελίδα, «Κριτικὴ στὶς θέσεις «Περὶ Προσώπου» τοῦ κ. Ἰ. Ζηζιούλα»).

Ἄς ἴδωμεν λοιπὸν τὸν «σημαντικότερον» αὐτὸν «ὀρθόδοξον» θεολόγον τὸν κ. Ἰω. Ζηζιούλα τῆς μετὰ τὸν Γρηγόριο Παλαμά, ὅπως τὸν χαρακτηρίζουν, πόσα κακὸ δόξα καὶ αἱρετικὰ συμπεράσματα ἐξήγαγε ἀπ' αὐτὴν τὴν λανθασμένην κατανόησιν αὐτῆς τῆς προτάσεως τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου, διὰ τὴν ὁποίαν ὅμως θὰ ὁμιλήσωμεν εἰς τὸ προσεχές τεύχος τοῦ περιοδικοῦ μας, διότι πρωτίστως θὰ πρέπει νὰ ἴδωμεν, ἂν ὄντως ἀληθεύῃ ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ κ. καθηγητοῦ, ὅτι οἱ ἅγιοι Πατέρες ἀντιδιαστέλλουν τὸν Πατέρα ἀπὸ τὴν οὐσίαν. Ἀπόρροια ἐκ τῆς λανθασμένης κατανόησεώς του.

Ἡ ἐργασία τοῦ ἀποτελεῖται ἀπὸ 11 σελίδας καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀδυνατοῦμεν νὰ τὴν καταχωρίσωμεν ὁλόκληρον. Παραθέτομεν μόνον τὰ κυριώτερα κακὸ δόξα ἀποσπάσματα, εἰς δύο ἑνότητες. Ἡ πρώτη ἐνότης, τὰ περὶ Πατρός καὶ Θεῖας Οὐσίας, καὶ ἡ δευτέρα τὰ περὶ τῆς προτάσεως τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου.

Πρὸς εὔρεσιν τῆς ἐργασίας τῶν κατωτέρω ἀπόψεων τοῦ καθηγητοῦ κ. Ἰω. Ζηζιούλα, βλέπε INTERNET ὡς ἑξῆς:

Χριστιανικὴ Δογματικὴ Ὁρθόδοξη Ομάδα Δογματικῆς Ἑρευνας Δείτε καὶ τὴν Δογματικὴν Ζηζιούλα Δ'. ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑ

1. Διακρίσεις τῶν Καππαδοκῶν στὸ «εἶναι» τοῦ Θεοῦ. Οὐσία, Ἐνέργεια, καὶ Πρόσωπο.

α) «Ὅταν λένε (οἱ Πατέρες) ὅτι ὁ Πατὴρ εἶναι ὁ αἴτιος, ἀντιδιαστέλλουν τὸν Πατέρα σαφῶς ἀπὸ τὴν οὐσίαν».

β) «Ἡ οὐσία τοῦ Θεοῦ μπορεῖ νὰ νοηθεῖ μόνῃ τῆς». ΚΑΙ «Ἄλλο Πατὴρ, ἄλλο ἡ οὐσία».

γ) «Ὁ Πατὴρ ὅμως δὲν εἶναι ἡ οὐσία, δὲν εἶναι δηλωτικὸ τῆς οὐσίας, δὲν εἶναι ὄνομα οὐσίας εἶναι ὄνομα προσώπου».

δ) «...με τὸ Σύμβολο ποὺ ἔχουμε σήμερὰ ἐν χρῆσιν, τὸ ὁποῖο λέγει ὅτι ὁ Υἱὸς ἐγεννήθη ἐκ τοῦ Πατρός. Στὸ σημεῖο αὐτό, τὸ σύμβολο τῆς Νίκαιας, τὸ ὁποῖο ὑπόκειται ὡς βάση τοῦ Συμβόλου τῆς Κων/πόλεως λέει: «ἐκ τοῦ Πατρός γεννηθέντα. Τουτέστιν ἐκ τῆς οὐσίας τοῦ Πατρός»; Που πῆγε τὸ «ἐκ τῆς οὐσίας τοῦ Πατρός»; Γιατί ἔφυγε;» «**Τώρα, ἀν εἰσφέρει, αὐτὸ εἶναι ἱστορικὸ πρόβλημα ἀπὸ τὰ πλέον σκοτεινὰ καὶ συζητούμενα**».

ε) «Ποῦ πῆγε τὸ «ἐκ τῆς οὐσίας τοῦ Πατρός»; Γιατί ἔφυγε; Γιατί μετὰ 325 καὶ 381 δημιουργήθηκαν ὅλα αὐτὰ

τα προβλήματα και κατεφάνει πλέον ότι υπάρχει κίνδυνος να εκληφθεί ως αναγκαστική η γέννηση του Υιού, εάν πούμε εκ της ουσίας;».

Μέ βάσει τήν Ἀγίαν Γραφήν ἀναιροῦνται αἱ κακοδοξίαι τῆς Α' ἐνότητος.

Σημειώσεις: Πνεῦμα = τό ΕΙΝΑΙ τοῦ Θεοῦ = ἡ οὐσία τῆς θείας φύσεως τοῦ Θεοῦ.

Υπόστασις=ὑπαρξις=Πρόσωπον ἐνούσιον.

Λέγοντας ὁ Κύριος εἰς τήν Σαμαρείτιδα Φωτεινή: «Πνεῦμα ὁ Θεός», μᾶς ἐφάνερωσε ὅτι ὁ «Θεός» εἶναι Οὐσία*, ἐνυπόστατος οὐσία, δηλαδή εἶναι ἐνούσιον Πρόσωπον. Ὁ Χριστός πάντοτε ἀναφερόταν εἰς τόν Πατέρα Του, ἔτσι καί ἐδῶ, λέγοντας «Πνεῦμα ὁ Θεός», τόν Πατέρα λέγει ὅτι εἶναι ἐνούσιον Πρόσωπον. Ἀκόμη ἡ Ἁγία Γραφή, «Θεόν» τόν Πατέρα ὀνομάζει: «εἰς Θεός ὁ Πατήρ» (Α' Κορινθ. η', 6), «εὐλογητός ὁ Θεός καί πατήρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ» (Α' Πέτρ. α', 3), ἀλλά καί τό Σύμβολον τῆς Πίστεως: «Πιστεύω εἰς ἕνα Θεόν Πατέρα παντοκράτορα...».

Ἦτοι, ἐξ ἐνός ἐνούσιου Προσώπου, δηλαδή, ἐκ μόνης τῆς μίας ὑποστάσεως, ἥ, ἂν θέλετε ἐκ μίας ἐνυποστάτου οὐσίας, ἡ ὁποία εἶναι ἀγέννητος καί ἀναρχος καί λέγεται Πατήρ, προέρχεται ἐνυπόστατος οὐσία, ὁ Υἱός διὰ τρόπον αἰδίου καί ἀνάρχου γεννήσεως, καθὼς ἐπίσης προέρχεται καί ἐνυπόστατος οὐσία, τό ἅγιον Πνεῦμα, διὰ τρόπον αἰδίου καί ἀνάρχου ἐκπορεύσεως ἐκ τῆς οὐσίας τοῦ Πατρός.

Οὐσία λοιπόν εἶναι ὁ Πατήρ, Οὐσία εἶναι καί ὁ Υἱός, Οὐσία εἶναι καί τό Ἅγιον Πνεῦμα, ὅμως «...οὐ τρεῖς οὐσίαι, οὕτω καί Θεός ὁ πατήρ, Θεός ὁ υἱός, Θεός τό πνεῦμα τό ἅγιον καί οὐ τρεῖς θεοί, εἰς γάρ ὁ Θεός καί αὐτός, ἐπεὶ καί μία οὐσία καί ἡ αὐτή, εἰ καί λέγεται ἕκαστον τῶν προσώπων καί ἐνούσιον καί Θεός» μᾶς λέγει ὁ ἅγιος Γρηγόριος Νύσσης.

Ἀκόμη ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς ἀναφέρει:

«Καί μήν ἐκ τοῦ Πατρός φαμεν εἶναι τόν Υἱόν, ὡς ἐκ τῆς θείας οὐσίας γεννηθέντα, δηλονότι κατά τήν πατρικὴν ὑπόστασιν· ἡ γάρ οὐσία μία τῶν τριῶν ἐστίν· ὥστε τό γεννᾶν τῇ πατρικῇ ὑποστάσει ἐφαρμόζεται καί οὐκ ἐστίν εἶναι τόν Υἱόν ἐκ τοῦ Πνεύματος. Ἐπεὶ οὖν καί τό Πνεῦμα τό ἅγιον ἐκ τοῦ Πατρός, ἐκ τῆς θείας οὐσίας καί αὐτό κατά τήν πατρικὴν ὑπόστασιν ἐκπορευόμενόν ἐστίν· ἡ γάρ οὐσία πάντῃ τε καί πάντως μία τῶν τριῶν. Οὐκοῦν τό ἐκπορεύειν τῇ πατρικῇ ὑποστάσει ἐφαρμόζεται καί οὐκ ἐστίν εἶναι τό Πνεῦμα καί ἐκ τοῦ Υἱοῦ, οὐ γάρ ἐστὶ τὰ τῆς πατρικῆς ὑποστάσεως ἔχειν τόν Υἱόν. Κατά γάρ τόν ἱερὸν Δαμασκηνόν, «τὴν διαφοράν

τῶν θείων ὑποστάσεων ἐν μόναις τρισὶν ιδιότησιν ἐπιγινώσκομεν, τῇ ἀναιτίῳ καί πατρικῇ, τῇ αἰτιατῇ καί υἱικῇ, καί τῇ αἰτιατῇ καί ἐκπορευτῇ (σελ. 90)».

Ἄρα, ἐκ τῆς ὑποστάσεως τοῦ Πατρός, ὁ Εἰς Θεός, καθὼς ἐξ αὐτῆς τῆς Οὐσίας προέρχονται αἱ δύο ἄλλαι ὑποστάσεις Υἱοῦ καί Ἁγίου Πνεύματος, καί εἶναι ἐνωμένοι ἀρρήκτως καί ἀσυγχύτως μέ τήν ὑπόστασιν τοῦ Πατρός, δηλαδή, εἶναι ἀλληλοπεριχωρούμενα τὰ Θ. Πρόσωπα, ὅπως λέγει ὁ Κύριος: «ὁ Πατήρ ὁ ἐν ἐμοὶ μένων αὐτός ποιεῖ τὰ ἔργα». Καί ἐξ αὐτοῦ τοῦ ιδιώματος τοῦ Πατρός, ἀπορρέει καί τό «Πιστεύω εἰς ἕνα Θεόν Πατέρα...», δηλαδή τό «Εἰς Θεός ὁ Πατήρ», ὡς πηγὴ θεότητος καί Αἴτιος τῶν δύο ἄλλων ὑποστάσεων Υἱοῦ καί Ἁγίου Πνεύματος (βλέπε καί σελίς 2).

Ὁ ἅγιος Ἰω. ὁ Δαμασκηνός γράφει:

«Ὅτι μὲν οὖν οὐκ ἐστὶν οὐσία ἀνυπόστατος, ἴσμεν σαφῶς, ἀλλ' οὐ ταυτόν φαμεν ἐνυπόστατον καί ὑπόστασιν, οὔτε μὴν οὐσίαν τε καί ἐνούσιον· ἀλλ' ἐνούσιον μὲν τὴν ὑπόστασιν, ἐνυπόστατον δὲ τὴν οὐσίαν. Τὴν τε γὰρ οὐσίαν τῆς ἁγίας θεότητος ἐνυπόστατον ἴσμεν (ἐν ταῖς τρισὶ γάρ ἐστὶν ὑποστάσεσι) καί ἐκάστην τῶν ὑποστάσεων ὡσαύτως ἐνούσιον (ἐν τῇ οὐσίᾳ γὰρ αὐταὶ τελοῦσι τῆς ἁγίας θεότητος) (ἁγ. Ἰωάν. ὁ Δαμασκηνός).

Ἑρμηνεία:

Ὅτι λοιπόν δέν ὑπάρχει οὐσία ἀνυπόστατος, (ἦτοι γυμνὴ οὐσία) τό γνωρίζομεν σαφῶς, ἀλλὰ δέν εἶναι τό ἴδιον πᾶγμα νά λέγωμεν ἐνυπόστατον καί ὑπόστασιν, οὔτε καί βεβαίως οὐσίαν καί ἐνούσιον, ἀλλὰ ἐνούσιον μὲν τὴν ὑπόστασιν, ἐνυπόστατον δὲ τὴν οὐσίαν. Διότι καί τῆς ἁγίας θεότητος τὴν οὐσίαν, ἐνυπόστατον γνωρίζομεν (διότι τὴν συνιστοῦν αἱ τρεῖς ὑποστάσεις) καί κάθε μία ἐκ τῶν ὑποστάσεων ὡσαύτως ἐνούσιον (διότι μέ τὴν οὐσίαν τῶν τὰ Θ. Πρόσωπα πραγματοποιοῦν τὴν ἁγίαν Θεότητα).

Ὁ χωρίζων τὴν οὐσίαν ἀπὸ τόν Πατέρα, εἶναι βλάσφημος: «Ὡμολογημένου γάρ μίαν εἶναι τὴν ἐκ Πατρός γέννησιν τοῦ Υἱοῦ, πῶς ἐστὶ διαφέρειν τό ἐκ τῆς οὐσίας καί τό ἐκ τῆς ὑποστάσεως, εἰ μὴ τις βλασφημῶν ἐθέλει λέγειν ἄλλην μὲν ἐκ τῆς οὐσίας, ἄλλην δ' ἐκ τῆς ὑποστάσεως Πατρός γέννησιν τοῦ Υἱοῦ; Μεθ' ἧς ἕτεραι χρήσεις αἱ δηλοῦσαι τελείαν οὐσίαν καί τέλειον Θεόν λέγεσθαι τόν Πατέρα καί τελείαν οὐσίαν τόν Υἱόν καί τελείαν οὐσίαν τό Πνεῦμα τό ἅγιον...» (ἁγ. Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς).

Κατόπιν ὅλων αὐτῶν, βάσει ποίας λογικῆς ὁ κ. καθηγητὴς διαψεύδει τόν Κύριον, ὁ ὁποῖος λέγει ὅτι ὁ Θεός δηλαδή ὁ Πατήρ, εἶναι Οὐσία: «Πνεῦμα ὁ Θεός», καί «ἐφάνερωσά σου τό ὄνομα τοῖς ἀνθρώποις»; (Ἰω. ιζ', 6), λέγοντας: «Ὁ Πατήρ ὅμως δέν εἶναι ἡ οὐσία, δέν εἶναι δηλωτικό τῆς οὐσίας, δέν εἶναι ὄνομα οὐσίας εἶναι ὄνομα

* «Οὐσία... εἶναι... αὐτό τό ΕΙΝΑΙ τοῦ Θεοῦ». (Ἅγιος Βασίλειος). «Ὁ Ὡν καί ὁ Θεός εἶναι τῆς Οὐσίας ὀνόματα» (Γρηγόριος ὁ Θεολόγος).

προσώπου»! «Άλλο Πατήρ, άλλο η ουσία», «Η ουσία του Θεού μπορεί να νοηθεί μόνη της».

Ο κ. καθηγητής δέν κατενόησε ὁρθῶς τὸ ζήτημα τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου. Ἐφ' ὅσον ὁ Υἱὸς γεννᾶται ἐκ τῆς οὐσίας τοῦ Πατρὸς, αὐτὸ ἐδημιουργοῦσε εἰς τοὺς Ἀρειανούς πρόβλημα. Πῶς δηλαδὴ οἱ ὁρθόδοξοι ξεχωρίζουν ἐκ τῆς κοινῆς οὐσίας τὰ δύο Πρόσωπα τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱόν; Ἦτοι Φῶς ὁ Πατήρ Φῶς καὶ ὁ Υἱός; Ποῖος ὁ Πατήρ καὶ ποῖος ὁ Υἱός; Ἰδοὺ τὸ δίλημμα. Καὶ ὁ ἅγιος Γρηγόριος ἀπαντᾷ: «...ὅτι οὔτε οὐσίας ὄνομα ὁ πατήρ, ὡ σοφώτατοι, οὔτε ἐνεργείας, σχέσεως δὲ καὶ τοῦ πῶς ἔχει πρὸς τὸν υἱὸν ὁ πατήρ, ἢ ὁ υἱὸς πρὸς τὸν πατέρα». Ὅχι λοιπὸν οὐσίας ὄνομα ὁ Πατήρ, ἀλλὰ σχέσεως **«τοῦ γεγεννημένου ὅμως πρὸς τὸ γεγεννηκός»**.

Ὅμως ὁ ἅγιος πλαγίως εἰς τὴν συνέχεια τοῦ κειμένου του τὸ ἐπαναφέρει, τὸ ὅτι ὁ Πατήρ εἶναι οὐσίας ὄνομα. Τό πλῆρες κείμενον τοῦ ἁγίου ἔχει ὡς ἑξῆς: **«...ὅτι οὔτε οὐσίας ὄνομα ὁ πατήρ, ὡ σοφώτατοι, οὔτε ἐνεργείας, σχέσεως δὲ καὶ τοῦ πῶς ἔχει πρὸς τὸν υἱὸν ὁ πατήρ, ἢ ὁ υἱὸς πρὸς τὸν πατέρα. ὡς γὰρ παρ' ἡμῖν αἱ κλήσεις αὗται τὸ γνήσιον καὶ οἰκείον γνωρίζουσιν, οὕτω ἅκεῖ τὴν τοῦ γεγεννημένου πρὸς τὸ γεγεννηκός ὁμοφυίαν σημαίνουνσιν. ἔστω δέ, ὑμῶν χάριν, καὶ οὐσίας τις ὁ πατήρ· συνεισάξει τὸν υἱόν, οὐκ ἄλλοτριώσει, κατὰ τὰς κοινὰς ἐννοίας καὶ τὴν τῶν κλήσεων τούτων δύναμιν»**.

Δηλαδή μᾶς λέγει: Ἐστω ἀκόμη, πρὸς χάριν σας κάποιος καὶ οὐσίας ὄνομα εἶναι ὁ Πατήρ, συνακολουθήσει τὸν Υἱόν τὸ ἴδιο, δέν θά ἀποξενώσει, κατὰ τὰς κοινὰς ταύτας ἐννοίας, ἢτοι τὴν κοινὴν ἐνέργειαν τῆς κοινῆς οὐσίας καὶ τὴν δύναμιν τῶν θ. Προσώπων ἀπὸ τὰς ὀνομασίας.

Δέν εἶναι λοιπὸν νοητὸν νὰ χωρίζῃ ὁ κ. καθηγητὴς τὸν Πατέρα, ἢ τὸν Υἱόν ἐκ τῆς οὐσίας, μέ βάσει τὴν φιλοσοφικὴν ὁρολογίαν ἢ τὴν ἐννοίαν τῆς αἰτιότητος, ὡς μᾶς γράφει καὶ νὰ ὑπάρχῃ ὡς Πρόσωπον, ἢ νὰ νοηθῇ, ἢ ὑπόστασις τοῦ Πατρὸς ἢ τοῦ Υἱοῦ ἀνούσιος καὶ νὰ ὑφίσταται ὡς ὑπό-

στασις.

Λέγοντας ὁ καθηγητὴς ὅτι ὁ Υἱὸς γεννᾶται ἐκ τῆς ὑποστάσεως τοῦ Πατρὸς καὶ ὄχι ἐκ τῆς οὐσίας τοῦ Πατρὸς, πιστεῦει ὅτι καλῶς ἀπῆλειψε ἡ Β' Οἰκουμενικὴ σύνοδος τὸ **«τουτέστιν ἐκ τῆς οὐσίας τοῦ Πατρὸς»***, διορθώνοντας τὴν πρώτη Οἰκ. Σύνοδον. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει βάσει ποί-ας λογικῆς ὁ Υἱὸς δογματίζεται εἰς τὸ Σύμβολον τῆς Πίσ-τεως ὡς «ὁμοούσιον τῷ Πατρί δι' οὗ τὰ πάντα ἐγένετο»; Μήπως ἡ Ὑπόστασις τοῦ Πατρὸς εἶναι ἐνούσιος καὶ ὁ Πα-τήρ ἀνούσιος; Ἡ μήπως ἐλησμόνησε ἡ Β' Οἰκ. Σύνοδος νὰ ἀλλάξῃ καὶ αὐτὴν τὴν πρότασιν τοῦ δόγματος τὸ «ὁμοού-σιον τῷ Πατρί δι' οὗ τὰ πάντα ἐγένετο»;

Ἐξ ὧν λοιπὸν προείπομεν, ἀπορρέει ὅτι ἡ ἐπεξή-γησις τοῦ ὅρου **«Τουτέστιν ἐκ τῆς οὐσίας τοῦ Πατρὸς»** εἰς τὴν Α' Οἰκ. Σύνοδον, ἐγινε ἐξ ἀνάγκης λόγω τῆς διαμάχης τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου μέ τὸν Ἀρειον. Ἀργότερον ὁμως, ὅ-ταν ἐξέλειπεν ὁ κίνδυνος αὐτός, καὶ ἔχοντας ἡ Β' Οἰκ. Σύ-νοδος ὑπ' ὄψιν τῆς καὶ τὴν γνώμην τῶν ἁγίων, ὅτι δέν ὑπάρ-χει ἀνυπόστατος οὐσία, ἢτοι γυμνὴ οὐσία, ἀλλ' οὔτε ἀνού-σιος ὑπόστασις, τὴν παρέλειψεν ὡς περιττήν, (τὰ εὐκόλως ἐννοούμενα παραλείπονται).

Διατί κ. καθηγητά, ἡ Β' Οἰκ. Σύνοδος δέν παρέ-λειψε καὶ τὸν ὅρον: «ὁμοούσιον τῷ Πατρί δι' οὗ τὰ Πάντα ἐγένετο»; Λογικῶς σκεπτόμενοι, ἐκ Πατρὸς ἀνουσίου θά πρέπει νὰ εἶναι καὶ τὰ ἐξ Αὐτοῦ προερχόμενα θεῖα Πρό-σωπα, ἀνούσια. Ἄρα, πῶς τότε ἡ Ἐκκλησία διδάσκει: **«ὁ ἐκ Μαρίας προελθὼν Κύριος υἱὸς μέν τῇ οὐσία καὶ φύσει τοῦ Θεοῦ ἐστίν»**; Λέγοντας ὁ κ. Καθηγητὴς: «Ποὺ πήγε τό «ἐκ τῆς οὐσίας τοῦ Πατρὸς»; Γιατί ἐφυγε;» εἶναι ὡσάν νὰ μᾶς λέγῃ, ὅτι ἡ Β' Οἰκ. Σύνοδος ἐδογματίσει ὁρθῶς, πα-ραλείποντας τὴν ἐπεξήγησιν, διὰ νὰ μὴ θεωρηθῇ ἡ γέννη-σις τοῦ Υἱοῦ ἀναγκαστικὴ. Ἐνῷ ἡ Α' Οἰκ. Σύνοδος ἀπο-τελεῖ **«...ιστορικὸ πρόβλημα ἀπὸ τα πλέον σκοτεινὰ καὶ συζητούμενα»**. Συνεπῶς μᾶς λέγει ὅτι εἶναι πρόβλημα πρὸς ἐπανεξέτασιν. Καὶ φανερώνει ὅτι πιστεῦει, τὸν Υἱόν

* **«Εἰ μὲν οὖν τὸν θεὸν ἡγεῖται τις εἶναι σύνθετον ὡς ἐν τῇ οὐσίᾳ τὸ συμβεβηκὸς ἢ ἔξωθεν τινα περιβολὴν ἔχειν καὶ καλύπτεσθαι ἢ εἶναί τινα περὶ αὐτὸν τὰ συμπληροῦντα τὴν οὐσίαν αὐτοῦ, ὥστε λέγοντας ἡμᾶς θεὸν ἢ ὀνομάζοντας πατέρα μὴ αὐτὴν τὴν ἀόρατον αὐτοῦ καὶ ἀκατάληπτον οὐσίαν σημαίνειν, ἀλλὰ τι τῶν περὶ αὐτόν, μεμφέσθωσαν μὲν τὴν σύνοδον γράψασαν ἐκ τῆς οὐσίας εἶναι τοῦ θεοῦ τὸν υἱόν, κατανοεῖτωσαν δέ, ὅτι δύο ταῦτα βλασημοῦσιν οὕτω διανοούμενοι. τὸν τε γὰρ θεὸν σωματικόν τινα εἰσάγουσι καὶ τὸν Κύ-ριον οὐκ αὐτοῦ τοῦ Πατρὸς, ἀλλὰ τῶν περὶ αὐτὸν εἶναι υἱὸν καταψέ-δονται. εἰ δὲ ἀπλοῦν τί ἐστὶν ὁ θεός, ὥσπερ οὖν καὶ ἐστὶ, δηλονότι λέ-γοντες τὸν θεὸν καὶ ὀνομάζοντας τὸν πατέρα οὐδέν τι ὡς περὶ αὐτὸν ὀνομάζομεν, ἀλλ' αὐτὴν τὴν οὐσίαν αὐτοῦ σημαίνομεν. κἂν γὰρ κα-ταλαβεῖν ὁ, τί ποτὲ ἐστὶν ἡ τοῦ θεοῦ οὐσία, μὴ ἢ δυνατόν, ἀλλὰ μόνον νοοῦντες εἶναι τὸν θεὸν καὶ τῆς γραφῆς ἐν τούτοις αὐτὸν σημα-ινοῦσης οὐκ ἄλλον τινα καὶ ἡμεῖς ἢ αὐτὸν σημαῖνα θέλοντες λέγομεν θεὸν καὶ πατέρα καὶ κύριον. ὅταν γοῦν λέγῃ· «ἐγὼ εἰμι ὁ ὢν», καὶ τὸ**

«ἐγὼ εἰμι κύριος ὁ θεός», καὶ ὅπου ποτὲ λέγει ἡ γραφή «ὁ θεός», ἡ-μεῖς ἀναγινώσκοντες οὐδὲν ἕτερον ἢ αὐτὴν τὴν ἀκατάληπτον αὐτοῦ οὐσίαν σημαιομένην νοοῦμεν καὶ ὅτι ἐστὶν ὄνπερ λέγουσιν. οὐκοῦν μὴ ξενίζεσθω τις ἀκούων ἐκ τῆς οὐσίας τοῦ θεοῦ εἶναι τὸν υἱὸν τοῦ θε-οῦ, ἀλλὰ καὶ μᾶλλον ἀποδεχέσθω τοὺς πατέρας διακαθάραντας τὸν νοῦν καὶ λευκότερον καὶ ὡς ἐκ παραλλήλου τὸ ἐκ τοῦ θεοῦ γράψαντας τὸ ἐκ τῆς οὐσίας. ταῦτόν γὰρ ἡγήσαντο τὸ λέγειν ἐκ τοῦ θεοῦ καὶ τὸ λέγειν ἐκ τῆς οὐσίας τοῦ θεοῦ εἶναι τὸν Λόγον, ἐπεὶ καὶ τὸ θεός, καθὰ προεῖπον, οὐδὲν ἕτερον ἢ τὴν οὐσίαν αὐτοῦ τοῦ ὄντος σημαίνει. εἰ μὲν οὖν μὴ ἐκ τοῦ θεοῦ ἐστὶν ὁ Λόγος, ὡς ἂν εἴη υἱὸς φύσει γνήσιος ἐκ πα-τρὸς, ἀλλ' ὡς τὰ κτίσματα διὰ τὸ δεδημιουργῆσθαι λέγεται καὶ αὐτὸς ὡς τὰ πάντα ἐκ τοῦ θεοῦ, οὔτε ἐκ τῆς οὐσίας ἐστὶ τοῦ πατρὸς οὔτε αὐτὸς ὁ υἱὸς κατ' οὐσίαν ἐστὶν υἱός, ἀλλ' ἐξ ἀρετῆς, ὡς ἡμεῖς οἱ κατὰ χάριν καλούμενοι υἱοί. εἰ δὲ ἐκ τοῦ θεοῦ ἐστὶ μόνος ὡς υἱὸς γνήσιος, ὥσπερ οὖν καὶ ἐστὶ, λεχθεῖν ἂν εἰκότως καὶ ἐκ τῆς οὐσίας τοῦ θεοῦ ὁ υἱός» (Ἀγ. Ἀθανάσιος).

ὅτι γεννᾶται ἐκ Πατρὸς ἀνουσίου. Μᾶλλον ὁ κ. Καθηγητὴς ἐγεννήθη ἀπὸ ἀνούσιον Πατέρα, καὶ ὄχι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ.

Συνεπῶς, εἶναι ἀθεολόγητος ὁ κ. Ἰω. Ζηζιούλας, ἀλλὰ καὶ βλάσφημος ὅταν χωρίζη τὸν Πατέρα ἀπὸ τὴν οὐσίαν λέγοντας: α) «Ὅταν λένε (οἱ Πατέρες) ὅτι ὁ Πατὴρ εἶναι ὁ αἰτίος, ἀντιδιαστέλλουν τὸν Πατέρα σαφῶς ἀπὸ τὴν οὐσία», β) «Ἡ οὐσία τοῦ Θεοῦ μπορεῖ νὰ νοηθεῖ μόνη της», καὶ «Ἄλλο Πατὴρ, ἄλλο ἡ οὐσία»!

Ἀπεδείξαμεν λοιπὸν ὅτι ἔχει πάθει σύγχυσιν ὁ κ. καθηγητὴς καὶ δὲν κατανοεῖ τί ἰσχυρίζεται, ὅταν γράφῃ: «...Δηλαδή ὅτι ὁ ἕνας Θεὸς δὲν εἶναι μὴ οὐσία ἀλλὰ εἶναι ὁ Πατὴρ καὶ τὴν ἐνότητα τῆς Τριάδος τὴν ἐκφράζει ὁ Πατὴρ ὡς Πρόσωπο καὶ ὄχι ὡς οὐσία. Βεβαίως ἡ ἐκφραση: «μία οὐσία» ἐξακολουθεῖ νὰ παραμένει, ὄχι ὅμως με τὴν ἐννοία τῆς αἰτιότητος τῆς οὐσίας. Ἡ οὐσία δὲν εἶναι αὐτὸ πού κάνει τὸν Θεὸ νὰ εἶναι ὑποστάσεις»! (Ἰω. Ζηζιούλας)!

Τί κρίμα, πῶς ὠδηγήθη ὁ κ. καθηγητὴς νὰ ἀμφισβητήσῃ τὴν θεοπνευστίαν τῆς Α΄ Οἰκ. Συνόδου; Ἀλλὰ καὶ ὅλην τὴν Ἁγία Γραφή; Ἄραγε τί φταίει; Καθ' ἡμᾶς φταίει, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, τὸ ὅτι λάθος κατενόησεν τὴν πρότασιν τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου.

Κρίμα καὶ εἰς τοὺς κ.κ. καθηγητὰς διὰ τὰ ὅσα ἐγκώμια τοῦ ἔγραψαν. Καλὰ δὲν ἔχουν διαβάσει ποτέ ὅτι: «**Γέννησις μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ ἐκ τῆς οὐσίας τοῦ γεννῶντος προᾶγεσθαι τὸ γεννῶμενον ὅμοιον κατ' οὐσίαν, κτίσις δὲ καὶ ποιήσις τὸ ἐξωθεν καὶ οὐκ ἐκ τῆς οὐσίας τοῦ κτίζοντος καὶ ποιοῦντος γίνεσθαι τὸ κτιζόμενον καὶ ποιούμενον ἀνόμοιον παντελῶς... ἀλλ' ἡ μὲν γέννησις ἀναρχος καὶ αἰδῖος φύσεως ἔργον οὐσα καὶ ἐκ τῆς οὐσίας αὐτοῦ προάγουσα, ἵνα τροπήν ὁ γεννῶν μὴ ὑπομείνῃ καὶ ἵνα μὴ Θεὸς πρῶτος καὶ Θεὸς ὕστερος εἴῃ καὶ προσθήκῃν δέξεται**» (ἁγ. Ἰω. Δαμασκηνός, Τόμος 1. κεφ. 8, σελ. 84).

Διαπιστώνομεν λοιπὸν ἐξ ὅλων τῶν ἀνωτέρω, ὅτι ὠρισμένοι καθηγηταὶ κυριολεκτικῶς μᾶς «**ἄλλαξαν τὰ φῶτα**» κατὰ τὴν λαϊκὴν ἐκφρασιν. ἔχουν εἰσαγάγει εἰς τὴν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν πλῆθος κακοδοξίων καὶ αἰρέσεων. Οἱ δὲ φοιτᾷ οἱ σπουδασάντες θεολογίαν εἰς παρομοίους καθηγητὰς, ἔχασαν τὴν ὀρθοδοξίαν των καὶ τὸ χειρότερον ἀπ' ὅλα εἶναι, ὅτι δὲν ἠμπορεῖς νὰ τοὺς ὁμιλήσῃς, διότι σὲ ἀπαντοῦν: Καλὰ θεολόγος εἶσαι ἐσύ; «Ὅλοι των ἔχουν τὸ ἀλάθητον τοῦ Πάπα. Εἶχε λοιπὸν δίκιο ἕνας Ἀγιορείτης Γέροντας, ὅταν ἐζήτησε τὸ πτυχίον τοῦ θεολόγου ὑποτακτικοῦ του, διὰ νὰ τὸ χρησιμοποίησιν ὡς προσάναμμα διὰ νὰ ἀνάψῃ τὴν φωτιά.

Γνωστὴ θεολόγος μᾶς εἶπε, ἂν θέλῃς νὰ γίνῃς ἄθεος, σπούδασε θεολογία. Δυστυχῶς ἐξ αὐτῶν τῶν πανεπιστημιακῶν καθηγητῶν, ἐλάχιστοι ἐξαιροῦνται. Ἡ μοναδικὴ ἐλπίς σωτηρίας διὰ τὴν ὀρθοδοξίαν, ἥτο ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. ἀφ' ἧς στιγμῆς ὅμως ἔβαλε μέσα εἰς τοὺς κόλπους

τῆς, παρομοίους θεολόγους καὶ σπουδαστὰς, ἔχασε τὴν ὀρθοδοξίαν, ἀποδείξας τὸ βλάσφημον καὶ αἰρετικὸν κατωτέρω δημοσίευμα.

«Σύνελθε κ. Καλλίνικε. **Ἡ θεία φύσις δὲν ἀπετέλεσε τὴν Ὑπόστασιν τοῦ Χριστοῦ.** Διότι ἡ φύσις τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ οὐσία Του. Ἡ Ὑπόστασις εἶναι τὸ Πρόσωπον τοῦ Θεοῦ Λόγου. Ἡ οὐσία, ὅπως καὶ ἡ ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ ἀνήκει εἰς τὰ κοινὰ τοῦ Θεοῦ. Εἶναι δηλαδή, κοινὴ καὶ διὰ τὰ τρία πρόσωπα τῆς Ἁγίας Τριάδος. **Αἱ Ὑποστάσεις, ἀνήκουν εἰς τὰ ἀκοινώνητα...**» (βλ. «Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ» τεύχος 941/2006/Φῶτιος).

Ἐκτὸς τῶν ἄλλων, ἡ ἀνωτέρω διατύπωσις τῶν συνδικῶν «Ἡ οὐσία, ὅπως καὶ ἡ ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ ἀνήκει εἰς τὰ κοινὰ», ἐνῶ «**Αἱ Ὑποστάσεις, ἀνήκουν εἰς τὰ ἀκοινώνητα...**» εἶναι ἐσφαλμένη, διότι ἀφήνει τὴν ἐννοίαν, ὅτι ὁμιλοῦν περὶ τεσσάρων διαφορετικῶν πραγμάτων.

Ἐρωτῶμεν τοὺς ζηλωτὰς Γ.Ο.Χ. εἶναι ἢ δὲν εἶναι οἱ Γ.Ο.Χ. Χρυσοστομικοὶ γνήσια καὶ ὁμόφρονα τέκνα τῶν κ. κ. Ζηζιούλα καὶ Ρωμανίδη, ὅσον ἀφορᾷ βεβαίως τὰ συγκεκριμένα αὐτὰ φρονήματά των; Ἄν αὐτὰ τὰ φρονήματα ἐγράφοντο εἰς τὴν ἐποχὴν τῶν μεγάλων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ἅγιοι Πατέρες, θὰ τοὺς ἐξαπέλυον, τὸ «ἀνάθεμα τρίς». Ἐνῶ σήμερα δὲν φοβοῦνται κανένα. Μὴ ὑπαρχούσης ἄλλης ἀνωτέρας Ἀρχῆς, στηρίζονται εἰς τοὺς «στιβαροὺς ὤμους» τῶν συγχρόνων «θεολόγων», χρεωκοπώντας οὕτως τὴν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ.

Οἱ δὲ νεοημερολογίται καθηγηταί, ἃς γίνονται πρῶτα οἱ ἴδιοι ὀρθόδοξοι καὶ ἔπειτα νὰ κατηγοροῦν τοὺς Γ.Ο.Χ. ὡς σχισματικούς καὶ αἰρετικούς. Αὐτοὶ ἐξ ἄλλου ἀπέρριψαν τὴν ὀρθόδοξον ἀπεικόνισιν τῆς Ἁγίας Τριάδος, Πατρός, Υἱοῦ καὶ Ἁγίου Πνεύματος, ὅπως καὶ τὴν Ἀνάστασιν τὴν ἀντικατέστησαν μετὰ τὴν εἰς Ἀθὴν Κάθοδον τοῦ Κυρίου.

Ἐχοντες ὡς κεφαλὴν των τὸν αἰρετικὸν Πατριάρχην κ. Βαρθολομαῖον, καὶ ὄχι τὰς 7 Οἰκ. Συνόδους ὡς ὀρίζει τὸ Ἱερὸν Πηδάλιον, ἥρε ὁ Θεὸς τὴν χάριν Του ἀπ' αὐτοὺς. Ἐνῶ οἱ Γ.Ο.Χ. ἂν καὶ εἶναι κομματιασμένοι εἰς πολλὰς συνόδους (ὅμως ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ὑπὲρ αὐτῶν εὐχεται, «ὑπὲρ εὐσταθείας τῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ ἐκκλησιῶν καὶ τῆς τῶν πάντων ἐνώσεως...» καὶ ὄχι ὑπὲρ ὅλων τῶν κακοδοξῶν ἐκκλησιῶν καὶ δογμάτων), ἔχουν ὅμως ὡς κεφαλὴ των τὰς 7 Οἰκουμενικὰς Συνόδους, καὶ ὀρθοτομοῦν τὸν λόγον τῆς Ἀληθείας τοῦ Χριστοῦ, ἐκτὸς ἐκείνων οἱ ὅποιοι ἐσπούδασαν παρά τοὺς πόδας τῶν τοιούτων καθηγητῶν καὶ τῶν ἀποδεχομένων τὴν διδασκίαν αὐτῶν.

Ἔπεται συνέχεια εἰς τὸ ἐπόμενον.

«Ὁ μπαμπούλας» τῶν νεοημερολογιτῶν κληρικῶν

Προσφάτως ὁ κ. Παναγιώτης Βούρος, κάτοικος Καλύμνου, εἶχε πρόβλημα προκειμένου νά παντρεύῃ τήν κόρη του, διότι τοῦ ἐζήτησαν νά τήν ξαναβαπτίσουν, ἐπειδή εἶχε βαπτισθῇ εἰς τήν ἀγίαν Εἰρήνη τοῦ Χρυσοβαλάντου, μέ τό παλαιό ἡμερολόγιο.

Ὁ κ. Βούρος τούς ἀπήντησε, ἂν ἐπιμένετε ὁ γάμος θά γίνη εἰς τήν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. καί θά γίνωμεν ὅλοι μέ τό παλαιό ἡμερολόγιο. Ἐδῶ τούς εἶπε κάνετε γάμους μέ Προτεστάντας καί Καθολικούς χωρίς κᾶν νά τούς βαπτίζετε. Εἰς τό τέλος, κατάπιαν τήν γλῶσσαν των καί ἔκαμαν τόν γάμο.

Ὅμως ἡμεῖς οἱ Γ.Ο.Χ. θά ἔπρεπε κανονικά νά ξαναβαπτίζωμεν τούς νεοημερολογίτας καί ὄχι οἱ νεοημερολογῖται τούς Γ.Ο.Χ. Πάντως εἶναι ἕνα ἀκόμη δεῖγμα ἡ συμπεριφορά των αὐτή, τῆς ἐγκαταλείψεως τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, νά δέχωνται τό «βάπτισμα» τῶν Παπικῶν καί Προτεστάντων, ἐνῶ τό βάπτισμα ἡμῶν τῶν ὀρθοδόξων, νά μήν τό δέχωνται. Θά πρέπει λοιπόν καί ἡμεῖς νά σταματήσωμεν τήν οἰκονομίαν καί νά ἐφαρμόσωμεν τήν ἀκρίβειαν. Ἔως πότε θά ἀνεχώμεθα αὐτόν τόν ἐξευτελισμόν.

Παρόμοια περιστατικά ἐγίνοντο καί πρό τοῦ Παϊσίου, νῦν ἐπισκόπου τοῦ νέου ἡμερολογίου τῆς Καλύμνου. Θά ἀναφέρωμεν μερικά.

Ὁ κ. Μιχ. Μαγκλῆς εἶπε εἰς μίαν κυρίαν ἀπό τόν Βαθύ τῆς Καλύμνου, νά πάη εἰς τόν Δεσπότην, τόν τότε Νεκτάριον καί νά τοῦ εἴπῃ, ἂν ἐσύ δέν θέλῃς νά μοῦ

δώσης ἄδεια νά κτίσω τό ἐκκλησάκι μου καί μοῦ ζητᾷς 100.000 δρχ. θά πάω εἰς τόν Δεσπότην τῶν Γ.Ο.Χ. τόν κ. Καλλίνικον καί θά μοῦ δώσῃ τήν ἄδειαν, χωρίς χρήματα. Καί ἡ ἀπάντησις τοῦ τότε Μητροπολίτου ἦτο, καλᾶ βρέ παιδάκι μου δώσε 20.000 δρχ διὰ τὰ ἐξοδα τῆς Μητροπόλεως καί ὄντως πῆρε τήν ἄδειαν.

Ἡ ἐκκλησιαστική ἐπιτροπή τοῦ Ἀργους τῆς ἐκκλησίας τοῦ ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, ἦλθε καί μοῦ ἐζήτησε βοήθεια, τί νά κάμουν, διότι ὁ δεσπότης παίρνει ὅλα τὰ χρήματα καί δέν ἀφήνει τίποτα εἰς τήν Ἐκκλησίαν. Τούς εἶπα, νά εἰπῇτε εἰς τόν δεσπότη σας, ὅτι θά γίνετε ὅλοι μέ τό παλαιό ἡμερολόγιο καί τό ζήτημα θά λυθῇ πάραυτα. Ἐτσι καί ἔγινε.

Ἄλλην μίαν φοράν ἕνας θρησκευτικός σύλλογος τῆς Καλύμνου, ἠθέλησε νά φέρῃ ἀπό τήν Ἀθήνα κάποιον ἱεροκήρυκα καί ὁ τότε ἐπίσκοπος ὁ κ. Νεκτάριος δέν ἤθελε. Ἦλθαν καί μοῦ τό ἀνέφεραν καί τούς εἶπα τὰ ἴδια, νά εἰπῇτε εἰς τόν δεσπότη ὅτι ὑπάρχουν καί ἄλλου πορτοκαλιές πού κάνουν πορτοκάλια καί θά σᾶς δώσῃ ἄδεια. Ἐτσι καί ἔγινε.

Καί ἄλλα παρόμοια ἔχουν συμβῇ μέ τόν προηγούμενο Δεσπότη. Τοῦ ἔλεγαν νά χειροτονήσῃ κάποιον παπά, ἀλλά ἐκεῖνος δέν τόν χειροτονοῦσε, τότε τοῦ λένε ἂν δέν τόν κάνῃς παπά, αὐτός πηγαίνει στόν Καλλίνικο καί θά στό πάρῃ. Τήν ἐπομένη Κυριακή ἔκανε ἐσπευσμένως τήν χειροτονίαν. Δέν λέγω ὀνόματα, διότι δέν ἔχω τήν ἄδειάν των.

Ὁ φόβος τῶν νεοημερολογιτῶν δεσποτάδων εἶναι οἱ Γ.Ο.Χ., ὅταν ἀκοῦνε παλαιό ἡμερολόγιο, δαιμονίζονται. Φοβοῦνται τούς ἀνθρώπους καί ὄχι τόν Θεόν.

Τήν 28/7/2008 (Ο.Η.), μετά τήν ἑορτήν τῆς ἀγ. Εἰρήνης τοῦ Χρυσοβαλάντου, εἰς τήν περιοχὴν Τσαῖρι Ρόδου, ὁ Σεβ/τος Δωδεκανήσου κ. Καλλίνικος ἐτέλεσε τήν βάπτισιν τῶν διδύμων Ἀγγελικῆς καί Παρασκευῆς, τοῦ Κων/νου καί τῆς Μαρίας Μαχᾶ.

**Ὁ Θεὸς μᾶς ἔπλασε μέ δημοφυλοφι-
λικές δρμόνες, ἡμεῖς δὲν φταῖμε!
Ἰωαννῶν οἱ τοιοῦτοι.**

Ὁ Θεὸς εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ἔπλασε τὸν Ἀδάμ καὶ τὴν Εὐά, δηλαδή ἄνδρα καὶ γυναῖκα, δὲν ἔπλασε δύο ἄνδρας, ἢ δύο γυναῖκας, ἔτσι ὥστε νὰ ὑπάρχη καὶ τὸ ἐνδεχόμενο νὰ ἀληθεύῃ ὁ ἰσχυρισμός των.

Τουναντίον μάλιστα ὁ Θεὸς εἰς τὰ Σόδομα καὶ τὰ Γόμορρα ἐξαπέστειλε ἐξ οὐρανοῦ πῦρ καὶ τοὺς κατέκαυσε. Ὁ Ἀπόστολος τοῦ Χριστοῦ Παῦλος γράφει πρὸς τοὺς Ρωμαίους: «...ὁμοίως δὲ καὶ οἱ ἄρσενες ἀφέντες τὴν φυσικὴν χρῆσιν τῆς θηλείας ἐξεκαύθησαν ἐν τῇ ὀρέξει αὐτῶν εἰς ἀλλήλους, ἄρσενες ἐν ἄρσεσι τὴν ἀσχημοσύνην κατεργαζόμενοι καὶ τὴν ἀντιμισθίαν ἣν ἔδει τῆς πλάνης αὐτῶν ἐν ἑαυτοῖς ἀπολαμβάνοντες. Καὶ καθὼς οὐκ ἐδοκίμασαν τὸν Θεὸν ἔχειν ἐν ἐπιγνώσει, παρέδωκεν αὐτοὺς ὁ Θεὸς εἰς ἀδόκιμον νοῦν, ποιεῖν τὰ μὴ καθήκοντα, πεπληρωμένους πάσῃ ἀδικίᾳ, πορνείᾳ, πονηρίᾳ, πλεονεξίᾳ, κακίᾳ, μεστοῦς φθόνου, φόνου, ἔριδος, δόλου, κακοηθείας, ψιθυριστάς, καταλάλους, θεοστυγεῖς, ὕβριστάς, ὑπερηφάνους, ἀλαζόνας, ἐφευρετάς κακῶν, γονεῦσιν ἀπειθεῖς, ἀσυνέτους, ἀσυνθέτους, ἀστόργους, ἀσπόνδους, ἀνελεήμονας» (Α΄, 27).

Ὑστερα ἀπὸ τόσα κοσμητικά Ἀγιογραφικά ἐπίθετα, ἔχουν μούτρα νὰ μιλᾶνε καὶ διὰ δικαιώματα. Ὁ Θεὸς τοὺς ἐγκατέλειψε διὰ τὴν ἀπιστίαν των, ἡ ὁποία τοὺς ὠδήγησε εἰς πολλὰς παρανομίας, πλανῶντες καὶ πλανώμενοι, ἔφθασαν εἰς τὴν ἀπώλειαν καὶ τὸν ψυχικὸν θάνατον. Ἡ δὲ Ἐκκλησία τοῦ νέου ἡμερολογίου ἔχει τοιοῦτους κληρικούς, καὶ μάλιστα ὑπὸ τὴν κραταιὰν προστασίαν τῆς (βλέπε περ. «Ἀποσ. καὶ Πατερικὴ Φωνή» τεύχος 78, «Αἵτησιν Συνόδου» πρὸς τὴν ἐπιτροπὴν Δαφέρμου).

Ἐπ' αὐτοῦ ὁ ἅγιος Ἰω. τῆς Κλίμακος γράφει: «Διὰ δύο αἷτια νομίζω πῶς συνηθίζουσιν οἱ φόνιοι καὶ πανάθλιοι δαίμονες νὰ πολεμῶσι τοὺς ἀθλίους ἡμᾶς εἰς τὰ παρά φύσιν ἁμαρτήματα, καὶ νὰ ἐκπορθῶσι τὴν τιμὴν μας. Πρῶτον μὲν, διὰτὶ δυνάμεθα ἐν παντί τόπῳ νὰ πίπτωμεν εἰς τὴν ἄρσενοκοιτίαν εὐκολώτερον, παρά εἰς τὴν πορνείαν. ἄνδρες γὰρ εὐρίσκονται πανταχοῦ, γυναῖκες δὲ οὐχί. Δεύτερον δέ, διὰτὶ κολαζόμεθα δι' αὐτὴν περισσότερον καὶ βαρύτερον.

» Συνηθίζει πολλάκις ὁ δαίμων νὰ τρέχῃ μέ μεγάλην

ὅπου ἀγωνίζονται νὰ σωθῶσιν· ἀλλὰ περισσότερον μάχεται τοὺς μοναχοὺς καὶ καταβάλλει κατ' αὐτῶν ὅλην τοὴν κακίαν καὶ ἀνδρείαν καὶ τέχνην καὶ πονηρίαν του, ἀγωνιζόμενος νὰ τοὺς ρίψῃ περισσότερον εἰς τὸ παρά φύσιν, μέ ἄνδρας, ἢ μέ ζῶα ἄλογα, παρά νὰ τοὺς ρίψῃ εἰς τὸ κατὰ φύσιν, μέ τὰς γυναῖκας. Διὰ τοῦτο ἐνίοτε ὅσοι πειράζονται ἢ εἰς τὴν μαλακίαν, ἢ εἰς τὸ παρά φύσιν, συναναστρέφονται μετὰ γυναικῶν, καὶ δὲν ἔρχεται αὐτοῖς τελείως καμμία πρὸς αὐτάς ἐπιθυμία καὶ ὀρεξίς· ὅθεν μακαρίζουσι τὸν ἑαυτὸν των μόνον των, ἀγνοοῦντες οἱ τάλανες, ὅτι ὅπου εἶναι μέγας ὁ ἀφανισμός καὶ ὁ ὀλεθρος τῆς ψυχῆς, δὲν χρειάζεται ὁ μικρότερος».

» Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς καθόσον εἶναι καθαρὸς, παρθένος καὶ ἅγιος, τοσοῦτον εὐφραίνεται περισσότερο παρά εἰς ἄλλο τι, εἰς τὴν καθαρότητα καὶ ἀγνείαν καὶ παρθενίαν μας· καὶ διὰ τοῦτο ἀγαπᾷ κατὰ πολλὰ νὰ κατοικῇ εἰς ἡμᾶς, ὅταν παρθενεύωμεν. Ἐξ ἐναντίας δὲ οἱ δαίμονες, ὡς μιαροὶ καὶ μεμολυσμένοι καὶ ἀκάθαρτοι, δὲν χαίρουσιν εἰς ἄλλο πρᾶγμα περισσότερον, ὡσάν εἰς τὴν δυσωδίαν τῆς πορνείας, καθὼς τινες λέγουσι· καὶ διὰ τοῦτο κατοικοῦσι μεθ' ἡμῶν, ὅταν πίπτωμεν ἀφρόνως εἰς τὰ πάθη τῆς ἀσωτίας καὶ μολυνώμεθα.

» Ἐκεῖνος ὅπου πολεμεῖ τοῦτον τὸν ἐχθρόν μέ κόπους μόνον καὶ μόχθους, καὶ ἀγωνίζεται νὰ τὸν νικήσῃ ἄνευ τῆς ταπεινώσεως, ὁμοιάζει ἐκεῖνον ὅπου ἔδῃσε τὸν ἐχθρόν αὐτοῦ μέ τὸ βρῦελλον. Ἐκεῖνος δὲ ὅπου βιάζεται νὰ τὸν νικήσῃ μέ νηστείαν καὶ ἀγρυπνίαν δίχα τῆς ταπεινώσεως, εἶναι ὁμοῖος ἐκεῖνου ὅπου ἐδέσμευσε τὸν ἐχθρόν του μετὰ σιδηρῶν ἀλύσεων. Ἄλλ' ἐκεῖνος ὅπου τὸν πολεμεῖ μέ ὑπομονὴν καὶ δίψαν καὶ ταπείνωσιν, ἐγένετο ὁμοῖος ἐκεῖνου ὅπου ἐθανάτωσε τὸν ἐχθρόν αὐτοῦ, καὶ τὸν ἔκρυνεν εἰς τὴν ψάμμον. Ψάμμον λέγω τὴν ταπείνωσιν διατὶ καθὼς ἡ ψάμμος δὲν βλαστάνει χορτάρια νὰ τρώγωσι τὰ ἄλογα ζῶα καὶ νὰ τρέφονται· οὕτω καὶ ὁ ταπεινὸς ἄνθρωπος νομίζων τὸν ἑαυτὸν του γῆν καὶ σποδὸν ταπεινοῦται· καὶ ἡ ταπείνωσις δὲν βλαστάνει καμμίαν βοσκήν νὰ τρέφονται τὰ πάθη καὶ νὰ εὐρίσκωσιν ἐν αὐτῷ αἱ κακαὶ χώραν καὶ ἀναύπασιν. Λοιπὸν ὅστις ἀφανίσῃ τὴν σαρκικὴν ἐπιθυμίαν μέ ταπείνωσιν, εἶναι ὑψηλότερος καὶ ἀσφαλέστερος ἐκεῖνου ὅπου θέλει νὰ τὴν νικήσῃ μέ τὴν νηστείαν, ἢ μέ ἄλλους κόπους καὶ ἀγῶνάς του· διὰτὶ ὁ ἐχθρὸς τούτου τοῦ ταπεινοφρονος τεθανάτωται καὶ νενέκρωται παντάπασιν· ἐκεῖνου δὲ ζῇ καὶ μέ ὅλον ὅπου τὸν ἔχει δεδεμένον, καθὼς εἵπομεν» (Ἀποσπάσματα ἐκ τῆς Κλίμακος Ἰωάννου τοῦ Σιναΐτου, Λόγος «Περὶ τῆς Παρθενίας καὶ τῶν ἐναντίων αὐτῆς»).

«ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΚΑΙ ΠΑΤΕΡΙΚΗ ΦΩΝΗ»

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΣΥΜΦΩΝΩΣ ΤΩ ΝΟΜΩ:

ΙΔΡΥΤΗΣ, ΕΚΔΟΤΗΣ & ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης
Γ.Ο.Χ. Δωδ/νήσου κ.κ. ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ- ΕΔΡΑ ΚΑΛΥΜΝΟΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ: ΚΑΛΥΜΝΟΣ 85200, (ΔΩΔ/ΝΗΣΟΥ)
ΤΗΛΕΦΩΝΑ: 22430 47348, 47099, ΦΑΞ: 22430 48271

«Κωδικός Νο 4176»

Περίοδος Β', Ἔτος ΙΕ', Τεύχος 79

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: Ἐσῶτ. 10 εὐρώ, Ἐξῶτ. \$ 40

